

Bilag til f. t. l. vedr. straffeloven

Fællesskabers finansielle interesser, blot med den begrundelse, at det drejer sig om en overtrædelse af afgifts- eller toldlovgivningen.

4. I denne artikel skal udtrykket en medlemsstats egne statsborgere fortolkes i overensstemmelse med medlemsstatens eventuelle erklæring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i den europæiske udleveringskonvention, og i overensstemmelse med stk. 1, litra c), i nævnte artikel.

*Artikel 6***Samarbejde**

1. Hvis svig som defineret i artikel 1 udgør en strafbar handling og vedrører mindst to medlemsstater, samarbejder disse effektivt i forbindelse med efterforskning, retsforfølgning og fuldbyrdelse af den idømte sanktion, f. eks. ved gensidig retshjælp, udlevering, overførsel af retsforfølgning eller fuldbyrdelse af straffedomme afsagt i en anden medlemsstat.

2. Hvis mere end én medlemsstat har straffemyndighed og faktisk mulighed for at retsforfølge for en lovovertrædelse på grundlag af de samme forhold, samarbejder de pågældende medlemsstater for at afgøre, hvem af dem der skal retsforfølge gerningsmanden eller gerningsmændene, med henblik på om muligt at samle retsforfølgningen i en enkelt medlemsstat.

*Artikel 7***Ne bis in idem**

1. Medlemsstaterne skal i deres nationale strafferet anvende princippet om ne bis in idem, hvorefter en person, over for hvem der er afsagt endelig straffedom i en medlemsstat, ikke kan retsforfølges i en anden medlemsstat for den samme handling, såfremt sanktionen, hvis den pågældende blev domfældt, er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter domslandets regler.

2. En medlemsstat kan i forbindelse med den i artikel 11, stk. 2, omhandlede notifikation afgive erklæring om, at den ikke skal være bundet af stk. 1 i nærværende artikel i et eller flere af følgende tilfælde:

- a) såfremt de handlinger, med hensyn til hvilke dommen blev afsagt i den anden stat, helt eller delvis er foretaget på medlemsstatens eget område. Denne undtagelse gælder dog ikke, såfremt handlingen delvis er foretaget på den medlemsstats område, hvor dommen blev afsagt
- b) såfremt de handlinger, med hensyn til hvilke dommen blev afsagt i den anden stat, krænker medlemsstatens sikkerhed eller andre lige så væsentlige interesser

c) såfremt de handlinger, med hensyn til hvilke dommen blev afsagt i den anden stat, blev begået af en ansat i medlemsstaten i strid med dennes embedspligter.

3. De undtagelser, som kan være genstand for en erklæring i henhold til stk. 2, skal ikke gælde, såfremt den pågældende medlemsstat med hensyn til den samme handling selv har anmodet den anden medlemsstat om at foretage strafforfølgning mod den pågældende eller selv har udleveret den pågældende.

4. Bilaterale eller multilaterale aftaler på området, som er indgået mellem medlemsstaterne, samt erklæringer hertil berøres ikke af denne artikel.

*Artikel 8***Domstolen**

1. Tvister mellem medlemsstaterne om fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention behandles i første omgang af Rådet efter proceduren i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union med henblik på bilæggelse.

Såfremt det efter en frist på seks måneder ikke har været muligt at nå frem til en bilæggelse, kan en part i tvisten indbringe spørgsmålet for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

2. Enhver tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber vedrørende anvendelsen af artikel 1 eller artikel 10 i denne konvention, som ikke har kunnet løses ved forhandlinger, kan indbringes for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

*Artikel 9***Bestemmelser i national ret**

Intet i denne konvention er til hinder for, at medlemsstaterne i deres nationale ret vedtager bestemmelser, som går videre end de forpligtelser, der følger af denne konvention.

*Artikel 10***Underretning**

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om teksten til de bestemmelser, som omsætter deres forpligtelser i medfør af denne konvention til national lov.

2. Med henblik på anvendelsen af denne konvention fastlægger de høje kontraherende parter i Rådet for den Europæiske Union, hvilke oplysninger der skal fremsendes eller udveksles mellem medlemsstaterne eller mellem medlemsstaterne og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, samt de nærmere regler for fremsendelsen.